

wad ta oma kūllalised, agga ka kaugest inimesi, kui tarka nõu tarvis olli. Iggauks õppetust sai, kui ta ka iggakord abbi ei leidnud. Se olli nūud se mees oma tarkuse polest. Agga pealt wadata olli waña Willem faunis weider mees. Su tal pool lahti olli, sest et ta parrema kōrwaga õiete kuulda ei wöind, ja parrema kōrwa ümbert olli ta juuste salgu ãrraleikand, et teiste inimesete sõnad mitte karwadesse finni ei jäänd — sest mistargem mees, sedda enam ta õppida püab. Siis olli tal ka arjutus, et ta enamiste parrema jalla kanna peal seisis, kui ta middagi kuulda wöttis ehk teada tahtis; agga kui tal mõistuses assi walmis olli, sis kānas ta kanna peal kõige kehha-ga ükskord ringi; sellepärrast olliwad ka temma parrema jalla pastli ja sapa kannad ikka purruks tallatud. Pealegi olli tema pahhem film kōrver lodud. Agga sest ei olnud wigga ühtegi; waña Kaljo Willem olli aus mees kõige kōrvera filmaga, lahtise suga ja wiggase sapakannaga. Waña Kaljo Willem läks mulda ja paljo tāno-sowimisi temaga. — Kūllas ellas üks rikka mehhe poeg, Punga Peep. Tõ tal käe pārrast ei olnud ja mõistuse polest ta kül ka waene olli, sest kes kül sedda on paljo näind, et rikka mehhe pojoke paljo isse eddasi püab; mis temal tarvis kassi ehk peab waewata, issa rahhalaekas on jo tarkust ja tēinda kül. Punga Peep näggi, et Kaljo Willem austud mees olli ja sowis enesele sedda samā austust, ja ta pañi ka terrase filmaga kõik ta kom-

bed ja weidrused tāhhele. Kui agga wasia aus Willem olli mulda widud — wata siis, teine aina tema sarnane jälle olli kūllas. Punga Peep tellis ued sapad kingseppa jures ja parrema jalla sapa-kanna lassi ta kohhe wiggaseks tehha; parrema kōrwa ümbert leikas ta karwad mahha ja pahhemia silma pōras ta pahhempidi. Seddawisi ühkeldas ta kūllas ümber, jāi iggamehhé ette seisma, ajas tühja lorri targa näoga ja kānas pārrast parrema jallakanna peal ringi. Numalate filmis ta aina targa Willemi järgmine olli ja jubba mõnnigi mōcles: seal meil jälle tark kohtomees, seal nõuandja ja abbimees. Targemad agga teist nõu piddasiwad. Ühhel talivisel ööl tulliwad nelli wõi wiis meest Pebo ükse ette ja wirrutasiwad tedda sārgi wāel õue wālja sure üüdmise ja paugutamisega, et kõik kūlla kokko jooksis, ja ühhel ja teisel ja kõigel wiel mehhel olli tema käest ni paljo ead nõu kūssida, et otsa ei olnud. Üks kūssis, mis siis kül kūlla rahwas peaksi wad joma ak-kama, kui jõe tühjakas on jonud; teine ütles, et wargad kiwvi-westi praego ãrrawarrastanud ja kūssis mis nūud tehha; kolmas ütles, et poja naine eile tūtrikese ilmale tonud, ja pallus nõu kust wāimeest otsida; neljas kūssis, kui isseeniesest tulleval aastal nissu ta pöllul kaswab, kas nissot tema wõi warblaste oma; wies kūssis, kas tullosam ei olleks, linnakseid mahha kūlwata, kui odre. Ja nõnda kui üks oma tühja kūssimisega walmis olli, jubba teisel veel tühjem kūssimine,